

škodu na dále a trvale poškozený sám či zda mu bude nahrazena z důvodu pojištění někým třetím (pojišťovnou), na tom pro kvalifikační okolnost samu nezáleží, poněvadž dodatečná náhrada škody ať úplná ať částečná nemění nic na tom, že škoda skutečně vzešla pro ty, jichž majetek shořel. Podle zápisu v protokole o hlavním přelíčení dal předseda porotcům v závěrečném výkladu ve smyslu § 325 tr. ř. poučení, »že škodu vzešlou požárem pro poškozené jest posuzovati v její skutečné výši, při čemž se nesmí vzítí zřetel na to, že byla část škody kryta pojišťovnou«. Toto poučení odpovídá podle toho, co bylo řečeno, správnému výkladu zákona. Mylným jest naopak názor stěžovatelčin, že škoda vzešla pojišťovně, neboť tato nahrazením škody poškozeným splnila jen svůj smluvní závazek a může se na pachatelích domáhati náhrady jen pokud na ni přešel náhradní nárok, příslušející poškozenému proti pachateli (§ 62 poj. zák.). Dlužno ještě dodati, že zmateční stížnost sama netvrdí, že škoda z ohně, která činí v každém případě více než vyplacené náhrady pojišťovnou (38.300 Kč a 8.100 Kč = 46.400 Kč), protože u Žofie Š-ové shořely i věci, které nebyly pojištěny, nebyla značná ve smyslu § 167 c) tr. zák. Stížnost také nevytýká, že porotcům se dostalo nesprávného poučení o pojmu značné škody; tvrdí pouze, vycházejíc z nesprávného výkladu pojmu »škody povstale pro poškozeného« v § 167 c) tr. zák., že (značnou) škodu utrpěla pojišťovna, nikoliv majitelky shořelých věcí, jimž pojišťovna ve skutečnosti povstala škodu kryla. Není tudíž odůvodněn vytýkaný zmatek čís. 8 § 344 tr. ř. Důvod zmatečnosti čís. 12 § 344 tr. ř. neprovádí zmateční stížnost vůbec. Kladnou odpověď na II. otázku dodatkovou vyslovili porotci, že jednáním, uvedeným v I. hlavní otázce povstala pro poškozené Štěpánku a Žofii Š-ovi značná škoda. Poněvadž toto jednání podle výroku porotců k IV. hlavní otázce stěžovatelka rozkazem a poučením nastrojila a k němu úmyslně podnět dala, zodpovídá jako spoluvinnice za kvalifikovaný zločin zhářství podle §§ 166, 167 c) tr. zák., jehož skutkovou podstatu naplňují okolnosti zjištěné výroky porotců k I. a II. otázce.

Čís. 3059.

Okolnost, že soud nedal zkoumati duševní stav obžalovaného odbornými lékaři psychiatry, není porušením zákona (§ 344 čís. 5 tr. ř.) ani s hlediska zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n.

Vady, které mohou zavdati důvodnou příčinu k přibrání a slyšení jiných znalců, jsou uvedeny v § 126 tr. ř. výlučně a musí to býti vady, jež lze odvoditi výhradně z posudku samotného.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Zm I 688/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Chrudimi ze dne 4. října 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu vraždy úkladné, loupežné a zjednané podle §§ 5, 134, 135 čís. 1, 2, 3 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 5 § 344 tr. ř. z té příčiny, že zamítnut byl porotním soudem návrh, obhájce při hlavním přelíčení, by byl duševní stav obžalovaného přezkoumán odborníky psychiatry. Stížnost je bezdůvodná. Nebylo zapotřebí slyšení zvláštní odborníky psychiatry o duševním stavu obžalovaného, an porotní soud již měl po ruce nález a posudek soudních lékařů MUDr. Roberta M-a a Viléma P-a. Zákon v § 134 tr. ř. předpisuje, by soud, jsou-li vůbec dány předpoklady pro zkoumání duševního stavu obviněného, dal provést jeho prohlídku dvěma lékaři. Použití zvláštních odborníků psychiatrů zákon nikde nepředpisuje. Nemůže ovšem býti pochyby, že by okolnost ta nebránila soudu, by v jednotlivém případě nepřibral zvláštní odborníky místo soudních lékařů, uzná-li to za potřebné za účelem bezpečného dosažení konečného cíle každého trestního řízení, by se spravedlnosti nestala újma. Avšak když tak soud neučinil, nemůže to býti porušením zákona a zmatkem podle čís. 5 § 344 tr. ř. V témž smyslu rozhodl nejvyšší soud jako soud zrušovací již v rozhodnutích čís. 261 a 690 sb. n. s. V tom nenastala změna ani zákonem ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. Naopak článek I. čís. 1 tohoto zákona předpisuje výslovně, že soud má zpravidla přibrati znalce trvale ustanovené u soudu pro ten který obor (stálé znalce) a dovoluje jen fakultativně (arg. slovo »může«) a jen za výjimečných okolností, by místo těchto znalců byli přibráni jiní. Také opatření čl. I. čís. 6 uvedeného zákona, t. j. pozorování duševního stavu obviněného ve veřejném ústavě nebo ve zvláštním pozorovacím oddělení u soudu, jest opatřením fakultativním, jež může soud naříditi, jsou-li tu zvláštní předpoklady, v tomto předpisu uvedené. Zmateční stížnost namítá ovšem také, že důkaz slyšením zvláštních odborníků psychiatrů měl býti připuštěn z toho důvodu, že posudek podaný soudními lékaři jest vadným, poněvadž z předpokladů, které jsou uvedeny v tomto posudku a z nichž znalci závěr svůj činí, závěr ten nutně nevyplývá a poněvadž nad to se předpoklady ty ani nesrovnávají se zjištěnými skutečnostmi. Tu však zapomíná stížnost, že jen za předpokladů § 126 tr. ř. a jen tehdy, nelze-li pochybnost odstraniti opětným výsledkem znalců, je přípustno, vyžádati si posudek jiných znalců, dáti ho přezkoumati jinými znalci. Bylo proto na stěžovateli a jeho obhájci, by především využili práva otázek, jim podle § 315 (249) tr. ř. příslušejícího a vhodnými dotazy na znalce při hlavním přelíčení přítomné hleděli docílití objasnění věci a odstranění pochybností v těch směrech, v kterých to uznávali nutným. Záznamy protokolu o hlavním přelíčení neobsahují však nic, co by nasvědčovalo takovému postupu. Zdůrazniti sluší dále, že vady, které mohou zavdati důvodnou příčinu k přibrání a slyšení jiných znalců, uvedeny jsou v § 126 tr. ř. výlučně a že musí to býti vady, jež lze odvoditi výhradně z posudku samotného. Na takové vady nebylo obhajobou při důkazním návrhu vůbec poukázáno. V uplatňovaném návrhu, jak je jeho obsah osvědčen v protokole o hlavním přelíčení, není ani slovem na-

značeno, z jakých důvodů je žádoucím přezkoumání duševního stavu obžalovaného odborníky psychiatry, pokud se týče v kterých určitých směrech, které předpokládají zvláštní odborné znalosti a které nejsou slyšenými dosud znalci bezvadně objasněny a posouzeny, měli by odborníci psychiatři býti slyšeni. To, co je uplatňováno teprve ve zmateční stížnosti, je opožděno.

Čís. 3060.

O podílnictví na krádeži lze mluvit jen tehdy, podnikne-li se trestná činnost v §§ 185, 186 tr. zák. naznačená vzhledem k ukradené věci samé, třebaž v podobě své změněné (zpracované), nikoliv vzhledem k věci jiné, které bylo získáno prodejem, směnou, zastavením nebo jinakým zpeněžením nebo zhodnocením ukradené věci; pojem »zašantročení (opatření odbytu)«.

Úschova zástavního lístku na ukradené věci není podílnictvím na krádeži.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Zm I 756/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. listopadu 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. a § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878 rozsudek soudu první stolice jako zmatečný a věc vrátil zemskému trestnímu soudu v Praze, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zrušovací soud přesvědčil se podle § 290 tr. ř. při této opožděné zmateční stížnosti, že rozsudkem nalézacího soudu bylo v neprospěch obžalované nesprávně použito trestního zákona, pokud jde o ustanovení §§ 185, 186 tr. zák., a že rozsudek ten trpí zmatečností podle § 281 čís. 10 tr. ř. Nalézací soud zjistil v rozsudku, že obžalovaná na žádost Františka H-y, s nímž měla známost, uschovala ve slamníku čtyry zástavní lístky, že se jí potom večer František H. přiznal, že zastavené věci ukradl spolu s Karlem Š-ou Ferdinandu V-ovi, že přes to ony zástavní lístky dále ukrývala a policii popřela, že je má v uschování a že přiznala jich ukrytí teprve po zatčení a doznání H-ově. Z těchto zjištěných skutečností usoudil nalézací soud, že obžalovaná ukrytím čtyř zástavních lístků chtěla zašantročiti věci zastavené, o nichž věděla, že byly ukradeny H-em ve společnosti se Š-ou, a že jejich cena činí více než 200 Kč, a že je také již skrytím lístků zašantročila, a shledal proto v jejím jednání skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. Právní názor, z něhož vychází rozsudek, jest však ve dvojím směru mylný. O podílnictví na krádeži lze mluvit